USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupeného JUDr. Ivo Adámkem, advokátem, se sídlem Ostrčilova 13, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2010, č. j. 46 Az 51/2009 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů.

III. Odměna JUDr. Ivo Adámka, advokáta, se sídlem Ostrčilova 13, Ostrava, **se určuje** částkou 12 911,80 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce podává kasační stížnost proti usnesení, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o tom, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je zjevně nedůvodná. Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu konstatuje následující skutečnosti.

Žalobce ve věznici Příbram sepsal v únoru 2009 žádost, v níž odůvodnil svůj úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Uvedl, že v minulosti přijel do České republiky za svým dnes již zemřelým bratrem a po roce 2000 zde byl stíhán pro obchodování s omamnými látkami. Jelikož mu soudkyně včas neprodloužila vazbu, byl propuštěn a stíhán na svobodě a po vypršení platnosti cestovního dokladu musel Českou republiku opustit. Dodatečně se dozvěděl, že byl v České republice odsouzen k odnětí svobody na pět let. Z Ruské federace uprchl poté, co se dozvěděl, že byl povolán do války na hranici s Abcházií. Dne 21. 8. 2009 sepsal pracovník žalovaného s žalobcem žádost o udělení mezinárodní ochrany, provedl

pohovor ve věci mezinárodní ochrany a seznámil žalobce s podklady rozhodnutí. Žalobce v žádosti a v pohovoru tvrdil, že v roce 2008 jej navštívili příslušníci FSB a oznámili mu, že má nastoupit do boje ve válce proti Gruzii. Také byl předvolán na vojenskou správu, kde mu oznámili, že bude povolán do vojska Ruské federace, které bude bojovat na straně Abcházie. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce uvedl skutečnosti zjevně nevěrohodné, neboť po srovnání s informacemi o zemi původu bylo zřejmé, že má jen mizivé znalosti o zmíněné válce. Dne 3. 9. 2009 vydal žalovaný rozhodnutí, jímž žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Proti tomuto rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 9. 9. 2009, podal žalobce včasnou žalobu ke Krajskému soudu v Praze dne 14. 9. 2009. V ní pouze specifikoval napadené rozhodnutí a dodal, že žalobu podává v zákonné lhůtě a odůvodnění zašle v nejkratší době. Tato žaloba byla krajskému soudu doručena 15. 9. 2009. Podrobnější odůvodnění žaloby odeslal žalobce krajskému soudu dne 2. 10. 2009 a 4. 10. 2009. Krajský soud v Praze dne 18. 2. 2010 žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) z důvodu, že neobsahovala žádný žalobní bod, přičemž tento nedostatek nebyl odstraněn ve lhůtě pro podání žaloby ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, uvedl, že nemá povinnost vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by odporovala dispoziční zásadě a zásadě koncentrace řízení.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost. Jako důvod přijatelnosti uvedl zásadní pochybení krajského soudu v nerespektování judikatury Nejvyššího správního soudu a zásadní pochybení při výkladu příslušných norem, přičemž nesprávným postupem odepřel krajský soud stěžovateli možnost domáhat se soudního přezkumu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal vady podle § 103 odst. 1 písm. a) způsobené nesprávným *zamítnutím* žaloby, neboť správní orgán nezohlednil jeho odůvodněné obavy z pronásledování tajnou službou FSB z důvodu jeho příslušnosti k sociální skupině odpíračů vojenské služby v situaci ozbrojeného konfliktu; vady podle § 103 odst. 1 písm. b) způsobené porušením zásady vyšetřovací a zásady materiální pravdy tím, že si správní orgán neopatřil přesné informace o způsobu a efektivitě práce *vietnamských* orgánů; vady podle § 103 odst. 1 písm. c) tím, že soud nevyzval žalobce k odstranění vad podle § 37 odst. 5 s. ř. s. (výrazy vyznačené kurzívou uvedl žalobce zřejmě omylem). V doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 7. 2010 zástupce stěžovatele doplnil výtku, že se správní orgán v rozhodnutí o zjevné nedůvodnosti nezaobíral možností udělit žalobci doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Navíc stěžovatel namítal vadu nezákonnosti odmítnutí návrhu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento bod stížnosti odůvodnil tím, že na případ nelze použít závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, o které se opřel krajský soud, neboť se jednalo o skutkově odlišné případy. V jím podané kasační stížnosti ze všech náležitostí scházely pouze žalobní body a stěžovatel jasně uvedl, že tento nedostatek v nejkratší lhůtě odstraní, zatímco v citovaném rozsudku chyběly téměř všechny náležitosti žaloby. Podle stěžovatele žaloba trpěla odstranitelným nedostatkem, k jehož

opravě měl krajský soud vyzvat a stanovit tomu odpovídající lhůtu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Stěžovatel měl za to, že pokud Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 9/2003 - 40 stanovil, že soud není bez dalšího povinen zasílat výzvu podle uvedeného ustanovení, neznamená to, že takovou výzvu soud nemůže či nesmí zaslat. Jelikož se krajský soud k této skutečnosti ani nevyjádřil, stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost jím vyhotoveného usnesení. Rozhoduje-li krajský soud v těchto případech mechanicky, že není povinen zaslat výzvu k odstranění nedostatků a neupřesní-li, proč ji v tomto konkrétním případu nezaslal, dopouští se tím *denegatio iustitiae*. Podle stěžovatele i Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí č. j. 2 Azs 47/2009 - 63 ze dne 28. 8. 2009, dospěl k závěru, že v případě konfliktu procesních pravidel a hrozby porušení mezinárodního závazku (zde čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků) má přednost dodržování mezinárodních závazků. V doplnění kasační stížnosti zástupce stěžovatel dodal, že stěžovatel byl v mimořádné situaci, když se nacházel ve výkonu trestu ve Věznici Příbram a jeho možnost účinně se hájit byla značně omezena. Byl totiž odkázán na pomoc svých vychovatelů, tedy osob práva neznalých. Soud měl podle něj přihlédnout k mimořádnosti situace, ve které se žalobce nacházel, a vady žaloby žalobci vytknout a vyzvat jej k jejich odstranění, nebo mu ustanovit obhájce jako osobě nacházející se ve výkonu trestu.

Kasační stížnost byla podána oprávněnou osobou, zastoupenou advokátem, a je přípustná z pohledu § 102 a § 104 s. ř. s. Po konstatování přípustnosti zkoumal Nejvyšší správní soud přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda kasační stížnost přesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele. Toto ustanovení vyložil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, tak, že důvodem pro přijatelnost jsou situace, kdy:

1) se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;

2) se kasační stížnost týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou na úrovni krajských soudů nebo v rámci Nejvyššího správního soudu řešeny rozdílně;

3) je potřeba učinit tzv. judikatorní odklon;

4) by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se může jednat především tehdy, pokud:

a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu;

b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí

krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Jako důvod přijatelnosti stěžovatel uvedl zásadní pochybení krajského soudu v nerespektování judikatury NSS a zásadní pochybení při výkladu příslušných norem, přičemž nesprávným postupem odepřel krajský soud stěžovateli možnost domáhat se soudního přezkumu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že postup krajského soudu byl v souladu s ustálenou judikaturou a nelze mu vytknout žádné zásadní procesní pochybení, jež by mělo dopad na rozhodnutí.

Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. třetí věty může žalobce *„[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body* (...) *jen ve lhůtě pro podání žaloby."*

Na projednávaný případ se vztahovala podle § 32 odst. 2 zákona o azylu, ve znění do 13. 1. 2010, sedmidenní žalobní lhůta, která uplynula dne 16. 9. 2009. Do tohoto data bylo tedy v souladu se zákonem nutno rozšířit nebo doplnit žalobu o žalobní body. Žaloba podaná krajskému soudu žádný žalobní bod neobsahovala. Obsahovala pouze označení žalobce, žalovaného, napadeného rozhodnutí, podpis, datum a místo podpisu a dvě kopie napadeného rozhodnutí a příslib doplnit odůvodnění žaloby v nejkratší době. Doplnění žalobních bodů stěžovatel zaslal teprve 2. 10. 2009, tedy více než dva týdny po uplynutí lhůty pro podání žaloby.

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzve předseda senátu podatele k odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Podatel musí být ve výzvě poučen o tom, že nebude-li podání ve lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení odmítne. V daném případě žalobce k opravě vad podání vyzván nebyl a v kasační stížnosti namítal, že vyzván být měl.

Otázkou formulace tzv. žalobních bodů a poučovací povinností u odstraňování vad se zabýval nejnověji rozšířený senát v rozsudku č. j. 4 As 3/2008 - 78 ze dne 24. 8. 2010. V tomto rozhodnutí se rozšířený senát přiklonil k výkladu, podle něhož *„je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí ..."* Povinnost vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vznikne podle rozšířeného senátu krajskému soudu tehdy, bude-li žaloba podaná v zákonné lhůtě obsahovat žalobní bod alespoň v takto vymezené míře konkrétnosti (body 33 a 34 rozsudku rozšířeného senátu). V bodu 35 rozšířený senát zdůraznil, *„že lhůta stanovená v § 71 odst. 2 větě druhé a třetí dopadá nejen na případy, kdy*

žalobce doplní vedle již obsažených další (nový) žalobní bod, ale i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný; jen v těchto případech uplyne zákonná lhůta (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) marně, ve všech ostatních případech je na místě postup dle § 37 odst. 5 s. ř. s." Jinými slovy, pokud žalobce neformuluje ani v nejhrubších rysech, s čím v rozhodnutí nesouhlasí, ve lhůtě pro podání žaloby, nevzniká krajskému soudu povinnost vyzývat žalobce k odstranění vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. K této otázce existuje ustálená judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 7 Azs 14/2010 - 150, krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, č. 113/2004 Sb. NSS. Námitky stěžovatele, že se jednalo o skutkově odlišnou věc, jsou neopodstatněné, neboť i v uvedeném případě byla žaloba odmítnuta kvůli absenci žalobních bodů, a nikoliv z důvodu absence jiných náležitostí. Závěr, že správní žaloba musí obsahovat žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby, potvrdil také Ústavní soud, srov. nález ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, vyhlášený pod č. 9/2010 Sb., v němž bylo uvedeno mimo jiné, že: „*... žaloba ve správním soudnictví musí žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby obsahovat. Pokud tomu tak není, je podání pouhým oznámením záměru obrátit se na správní soud se žalobou, které ovšem nemá i při extenzivním výkladu pojmu žalobní bod žádné relevantní účinky.*"

Stěžovatel poukazoval na to, že ačkoliv není dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat k odstranění vad podání, není z odůvodnění usnesení krajského soudu jasné, proč právě v tomto případě stěžovatele nevyzval. To způsobuje podle stěžovatele nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V rozsudku ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 - 74, se Nejvyšší správní soud zabýval také otázkou, zda měl městský soud povinnost vyzývat stěžovatele k doplnění žalobních bodů za předpokladu, že do konce lhůty pro podání žaloby zbývaly čtyři dny, z toho dva dny pracovního klidu. Zdejší soud v tomto případě konstatoval, že jelikož byl stěžovatel zastoupen obecným zmocněncem a neuvedl kromě poštovní adresy žádný jiný kontakt, měl městský soud velice omezené prostředky, které mohl využít při doručení výzvy. Lhůta pouze dvou pracovních dnů byla příliš krátká na to, aby umožnila soudu kontaktovat obecného zmocněnce a ten stihl ve stejné lhůtě zaslat doplnění žaloby městskému soudu. V nyní projednávaném případě byla situace obdobná, ačkoliv byl stěžovatel zastoupen advokátem, jemuž se doručuje snadněji. Nicméně, žaloba byla soudu doručena den před uplynutím lhůty pro podání žaloby a nebylo tedy reálné do uplynutí lhůty vyzvat stěžovatele k jejímu doplnění a očekávat, že hned další den odstraní vady podání. I na otázku povinnosti vyzvat k odstranění vad žaloby tedy dává judikatura zdejšího soudu odpověď. Na těchto závěrech Nejvyššího správního soudu nic nemění ani skutečnost, že v době těsně před vydáním napadeného usnesení již bylo publikováno výše citované rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 17/09, které vede k prodloužení lhůty pro podání žaloby na 15 dní. Stěžovatel totiž ani tuto ústavním soudem prodlouženou lhůtu nedodržel.

Jako možný důvod nezákonnosti odmítnutí žaloby stěžovatel také doplnil, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 63, v případě konfliktu procesních pravidel a tvrzených porušení mezinárodních závazků, má přednost dodržování mezinárodních závazků. Je pravdou, že v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud připustil nové skutečnosti tvrzené teprve v kasační stížnosti ve věci, kde „*mohlo dojít k porušení čl. 3 Úmluvy a též čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, vyhlášené pod č. 208/1993 Sb.*", a že tento princip lze již pokládat za ustálenou judikaturu

zdejšího soudu (srov. též judikaturu citovanou v uvedeném rozhodnutí, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, nebo nověji i rozsudek ze dne 28. 4. 2010, č. j. 2 Azs 8/2010 - 75, vše dostupné na www.nssoud.cz). Posledně citovaný rozsudek dokonce uvádí, že *„zjistí-li soud existenci nových skutečností, které by eventuelně mohly naplňovat podmínky ustanovení § 14a zákona o azylu (nejde-li tedy o případy, kdy žadatelem tvrzené skutečnosti zcela evidentně neodůvodňují, aby na něj vůbec bylo nahlíženo jako na uprchlíka, ve smyslu čl. 1 písm. A, odst. 2 Ženevské úmluvy), nesmí je bez dalšího odmítnout jen s odkazem na uplynutí lhůty pro formulaci žalobních bodů (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) ...“* Zároveň zdejší soud konstatoval, že *„přednostní aplikace mezinárodního práva* (...) *by měl[a] být v praxi upřednostňován[a], neboť se zdá být logičtější a procesně ekonomičtější variantou.“* I tak však judikatura Nejvyššího správního soudu podle citovaného rozsudku dává soudu možnost postupovat oběma způsoby (řídit se procesními pravidly, resp. dát přednost mezinárodnímu závazku *non-refoulement*), a to *„s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu“* (srov. citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 8/2010 - 75). V nyní projednávaném případě nebyla zdejšímu soudu sdělena tvrzení či předloženy důkazy, z nichž by vyplývala přiměřená pravděpodobnost, že stěžovatel bude pronásledován ve své zemi z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, ani skutečné ohrožení vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že stěžovatelem předkládané důkazy se vztahují jen v obecné rovině ke zhoršující se bezpečnostní situaci na severním Kavkaze, a důkazy vztahující se konkrétně k jeho osobě (zprávy o tom, jak byl propuštěn na svobodu v době svého stíhání pro drogové delikty) se netýkají hrozícího pronásledování nebo vážné újmy, neshledal zdejší soud v tomto případě nutnost procesní pravidla derogovat. Zprávy doručené stěžovatelem se týkaly především zhoršující se situace v oblasti lidských práv v Dagestánu, což nazval situací vnitřně ozbrojeného konfliktu. Zdejší soud se otázkou udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zabýval podrobně v rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008 - 68 ze dne 13. 3. 2009. V něm navázal na rozsudek Soudního dvora ES ve věci *C-465/07 M. a N. Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*. Pro posuzování vážné újmy plynoucí z ozbrojeného konfliktu zavedl tento test: *„Jako první musí být posouzena otázka, zda-li se země původu nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (první podmínka). Pokud ano, musí být jako druhá v pořadí zkoumána otázka, zda-li je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou (čtvrtá podmínka). Pokud ano, je nutné přistoupit k posouzení otázky, zda-li žadatel o mezinárodní ochranu byl (resp. má důvodnou obavu, že bude) vystaven svévolnému (nerozlišujícímu) násilí (druhá podmínka). Pokud je odpověď na třetí otázku kladná, musí rozhodující orgán zkoumat, zda-li toto násilí dosahuje intenzity vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity (třetí podmínka).“* Aniž by zkoumal podrobně splnění jednotlivých podmínek, Nejvyšší správní soud poukazuje, že ve svých podáních stěžovatel netvrdil *individuální* ohrožení svého života nebo tělesné integrity, netvrdil tedy *„faktory, které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí* [v Dagestánu] *bude právě on“*. Zdejší soud uznává, že stěžovatel byl ve výkonu trestu ve ztížené situaci, nicméně neshledal nutnost odchýlit se od procesní zásady koncentrace řízení z výše uvedených důvodů.

Námitky týkající se nesprávného posouzení pronásledování a získávání podkladů pro rozhodnutí jsou nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Jelikož krajský soud usnesením žalobu odmítl, přicházejí v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

spočívající v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, přičemž pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále dle písm. c) uvedeného ustanovení, spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 37/2010 - 99). Nejvyšší správní soud neshledal ani důvody pro zrušení usnesení krajského soudu *ex officio* ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že ustálená judikatura poskytuje odpovědi na otázky namítané stěžovatelem a že krajský soud se podle zdejšího soudu nedopustil zásadního pochybení, které by mělo dopad na hmotně-právní postavení stěžovatele, odmítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Žalobci byl pro řízení o kasační stížnosti právním zástupcem ustanoven advokát. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Zástupce stěžovatele uplatnil v podání ze dne 7. 6. 2010 tři úkony, a to ustanovení obhájce, prostudování spisu a doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 6. 2010. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci odměnu za tři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, jehož součástí bylo studium spisu dne 1. 6. 2010 po dobu jedné hodiny, [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a sepsání dvou doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 6. 2010 a ze dne 13. 7. 2010 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Při tom Nejvyšší správní soud přihlédl i k tomu, že se před sepisem druhého doplnění kasační stížnosti ustanovený advokát osobně sešel se stěžovatelem. Za jeden úkon náleží zástupci odměna ve výši 2100 Kč podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu, za tři úkony tedy odměna ve výši 6300 Kč. Mimoto zástupci náleží podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za jeden úkon právní služby náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za tři úkony tedy 900 Kč.

Zástupce dále uplatnil cestovné a náhradu za promeškaný čas za studium spisu v celkové výši 3559 Kč a daň z přidané hodnoty z vyčíslené odměny. Náhrada cestovného byla advokátovi přiznána podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu. Základní náhrada ve smyslu § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve spojení s § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí pro cestu Ostrava - Brno a zpět 1466,40 Kč (základní náhrada ve výši 3,90 Kč za km, trasa 376 km podle tvrzení advokáta i podle veřejně dostupných plánovačů tras). Na základě přiloženého technického průkazu a účetního dokladu o koupi benzínu (průměrná spotřeba vozidla vypočtená aritmetickým průměrem podle technického průkazu 8,1 litru na 100 km; cena benzínu podle účetního dokladu 35,90 Kč za litr) se dále přiznává náhrada za spotřebované pohonné hmoty po zaokrouhlení ve výši 1093,40 Kč. Celkově tedy cestovní náklady činí 2559,80 Kč. Náhrada za promeškaný čas byla stanovena podle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3

advokátního tarifu ve výši 100 Kč za každou půlhodinu, celkem za pět hodin tedy 1000 Kč. Tuto dobu vzal Nejvyšší správní soud za prokázanou i vzhledem k délce nahlížení ustanoveného zástupce do spisu (1 hodina).

Celkem tedy odměna a náhrada nákladů činí 10 759,80 Kč (6300 + 900 + 2559,80 + 1000 Kč). Zástupce stěžovatele doložil také osvědčení o registraci k placení daně z přidané hodnoty, jež činí 20 % z uvedené částky, tedy celkem 2152 Kč. Celková částka, kterou Nejvyšší správní soud na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů přiznal, činí tedy 12 911,80 Kč. Pro zaplacení odměny soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda
senátu